

The background of the poster is a photograph of a large, rusted metal shipwreck, possibly a submarine or a large vessel, beached on a sandy shore. The ship is tilted and heavily corroded, with its internal structure exposed. In the distance, several people are standing on the beach, providing a sense of scale to the massive wreckage. The sky is blue with scattered white clouds.

TECHNIK VELKÉHO KYJEVA

VLADIMIR VASILJEV

ARGO
TRITON

VLADIMIR VASILJEV

TECHNIK
VELKÉHO
KYJEVA

TECHNIK
VELKÉHO
KYJEVA

VLADIMIR VASILJEV

STANISLAV JUHAŇÁK – TRITON
ARGO

Vladimir Vasiljev
Technik Velkého Kyjeva

Copyright © Vladimir Vasiljev, 1998
Translation © Konstantin Šindelář, 2008
Cover © Marek Hlavatý, 2014
© Stanislav Juhaňák - Triton, 2014

ISBN 978-80-7387-111-6 (Triton)
ISBN 978-80-257-1081-4 (Argo)

Stanislav Juhaňák - TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
www.tridistri.cz
Nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
www.argo.cz

„Výš! Leť výš!“ zakřičela Jane a drak vystřelil vzhůru, přičemž divže nenarazil do spleti vedení vysokého napětí. Dráty se rozechvěly v prudkém závanu vzduchu.

„Proč se držíš tak nízko? Proč nevystoupáš výš?“

„Pokouším se oklamat jejich radary,“ zavrčel Melanchton. „Slyšela jsi vůbec někdy o radarech?“

Na obzoru se již začínala rýsovat tmavá skvrna – továrna na draky...

Michael Swanwick:
Dcera železného draka

HUALLATIRI – MUZKOL

Dveře vlaku, který zastavil u nástupiště, se se zasyčením otevřely a Pard vystoupil na rozdrolený okraj perónu. Přijel nalahko – všechno, co potřeboval, se vtěsnalo do malé kožené kabely.

Pard nebyl žádná fajnovka. Nejspíš proto, že značnou část svého dosavadního života strávil na cestách.

Továrna na draky, pomyslel si při vzpomínce na poslední přečtené řádky. To tedy chce pořádnou fantazii – vymyslet něco takového!

Pard nechal knihu ve vlaku, ale zapamatoval si její název, aby ji mohl vyhledat a dočíst, jakmile se k tomu naskytne příležitost.

Jakýsi zamračený elf na chvíli přestal studovat jízdní řády a věnoval mu letmý pohled. Téměř neslyšně našlapující Pard prošel kolem něj. Pogumované podrážky bot se vášnivě tiskly k asfaltu, jako by ho milovaly nejvíce ze všeho na světě. Ve skutečnosti však úplně stejně milovaly také mramorové podlahy i holou zem – byť té poslední zůstávalo ve Velkém Kyjevě stále méně a méně.

Elf zůstal na perónu, zatímco Pard si hodil kabelu přes rameno a sešel na ulici. Vlak se definitivně přesvědčil, že nikdo další nehodlá nastoupit ani vystoupit, a tak zavřel dveře, krátce hvízdal a dal se do pohybu. Čekala ho ještě dlouhá cesta do Žitomiru a Rovna.

Byl to skvěle ochočený vlak. Pard měl dostatek času, aby se o tom přesvědčil, neboť v něm jel celých deset hodin, až z nejjihnějšího okraje Velkého Kyjeva, kde se nezměrné velkoměsto místy dotýkalo i břehů Černého moře.

Dole na ulici se Pard rozhlédl. Široké náměstí, přiléhající k nádraží, bylo téměř pusté. Všiml si na něm pouze ně-

kolika prodavačů rychlého občerstvení a jednoho bezcílně se potloukajícího nosiče. Parda napadlo, že na všech nádražích, která měl příležitost navštívit, se vždycky stejně netečně potloukal osamocený nosič – nejčastěji obrovitý černý ork nebo ušatý goblin se svalnatýma rukama. Nosiči měli ve Velkém Kyjevě nouzi o práci...

Pard zabočil doleva ke vstupu do podzemní dráhy. Dovnitř však nevkročil, ačkoli trpaslík u turniketů si ho všiml a užuž se chystal vyrazit mu v ústrety. Místo toho se pustil dál ke krytému nadchodu. Zšeřelý tunel obývala zvučná ozvěna, ale Pard našlapoval stále stejně nehlučně, takže echo zůstalo spát.

Za nějakých deset minut Pard stanul na Náměstí vítězství. Napravo od něj, za masou obchodního domu, se vypínal hotel Labuť.

Ale ani tady se nezdržel. Přešel širokou silnici, aniž se zatěžoval scházením do podchodu, a ihned zabočil vlevo do změti bočních uliček. Staré, přestaré domy ho pozorovaly krátkozrakýma očima předpotopních, nejspíše ještě skleněných oken.

Na ulici se zrezivělými kovovými pruhy, zapuštěnými do dlažebních kostek, se Pard znovu rozhlédl. Tyto pruhy byly hned čtyři, ale on neměl ani potuchy, k čemu kdysi sloužily, třebaže jim podobné nejednou spatřil i na jihu – v Nikolajevě a v Oděse. Vlastně je viděl také přímo na nádraží, kde se táhly podél nástupišť. Každý vlak se vždycky řítí přímo nad dvojicí takovýchto pruhů.

Ulice byla tichá a působila útulně. Stále stejné malé domečky vytvářely kolem silnice nepravidelný šik. Tu a tam se houpaly různobarevné vývěsní štíty a právě k jednomu z nich Pard zamířil. Sešel po schůdkách vyleštěných častým používáním a ocitl se v hostinci.

Uvnitř vládlo šero. Svítily pouze dvě lampy z celkových deseti. Majitel, tělnatý chlapík v zástěře, si okamžitě pospíšil Pardovi vstříc.

„Dobrý den, pane! Jaké máte přání?“

Hostinský mluvil zdvořile, ale nikoli podlézavě, což bylo Pardovi sympatické.

„Potřebuji pokoj. A samozřejmě také jídlo na celou dobu pobytu.“

„Jistě! Ceny tu máme nepřemrštěné – alespoň si nikdo nestěžuje – a obsluhu na úrovni. Jak dlouho miníte setrvat v Centru?“

„Zatím nevím. Možná navždy. Zatím ale zaplatím jen za týden, ano?“

„Jak si přejete! Hned vám přichystám pokoj. A vy se u nás posaďte, no jen se posaďte, neostýchejte se, vážený.“

„Hej, Gríño! Oběd pro hosta,“ prohodil stranou.

A hned se zase otočil k Pardovi: „Nějaká speciální přání? Dnes máme na jídelníčku smažené kotlety s krabím salátem. No a pak všelijaké ty drobnosti...“

„Všechno je z konzerv?“ zajímal se Pard. Spíše než o otázku se ovšem jednalo o konstatování.

Hostinský jen rozhodil rukama. No jistě. Kde by se tady, v samotném Centru Velkého Kyjeva, objevily čerstvé potraviny? Vlastně, napadlo Parda vzápětí, zrovna zde by se nejspíš sehnat daly. Ale za takový peníz, že je lepší si to ani nepředstavovat.

„Nuže, servírujte,“ povzdechl si Pard. „Kotlety i ty drobnosti.“

Drobností bylo dost, aby zaplnily celý stůl. Krmě se ukázala být překvapivě chutnou – v tomto hostinci doopravdy uměli vařit. Dokonce i z konzerv.

Pard dostal pokoj ve třetím patře. Ten nejvzdálenější, rohový. Jeho zařízení sestávalo pouze ze silně proležené postele a vratké dřevěné židle. Zato z okna se otevíral výhled na kupoli cirkusu.

Pard nevěděl, co vlastně znamená to „cirkus“. Velikou budovu však každý odjakživa označoval právě tímto slovem.

Pokoj se Pardovi líbil. Stejně jako zdejší kuchyně.

Z druhého okna byla vidět ulice. Tatáž ulice, do jejíchž dlažebních kostek kdosi kdysi napasoval několik ocelových pruhů. Proč, to pro Parda bylo záhadou. Ještě chvíli si líně prohlížel ojedinělé chodce a pak se svalil na postel, přikrytou hnědou dekou.

Dobré místo. Ne nadarmo mu Suder doporučil právě tento hostinec a ne nadarmo Pard uposlechl jeho rady. Jen stěží by tak blízko Centra našel nějaký podobně slušný podnik. A určitě ne tak levný. Hotel Labuť by mu možná nabídl větší komfort, ale za cenu, z níž by se mu protočily panenky. Takové bydlení si mohli dovolit jedině boháči.

Ne že by Pard byl chudým živým. Spíše naopak. Avšak utrácet tolik peněz, kolik by po něm chtěli ti vydřiduši z Labutě, považoval za rozmařilost.

Pard, ležící na pohodlné posteli, začal pomalu podléhat dřímotě. V hostincích se ho odjakživa zmocňovala ospalá nálada. Obzvláště po pořádném obědě.

Aniž si to uvědomil, ponořil se do mělkého denního spánku.

Když sešel do přízemí na večeři, zjistil, že šenk je z poloviny plný. Tělnatý majitel na něho kývl jako na starého známého a hned křikl na Gríňu, aby se mu postaral o večeři. Pard se uvelebil u stejného stolu, u kterého obědval. Dvojice trpaslíků sedící vedle něho soustředěně hltala rozmrazenou krůtu. Jeden byl zrzavý a druhý černovlasý, ale oba měli na sobě stejné kožené kazajky, pošíité kovovými plíšky. V nakrátko zastřižených plnovousech se leskly kapičky tuku, zatímco čelisti pod masitými nosy pracovaly s přesností a pravidelností rýpadel. Soudě podle kupy kostí navršených uprostřed stolu nebyly tohle zdaleka jejich první dnešní krůty. Vedle krutích ostatků stály dva prázdné soudky podolského piva. Třetí, zatím pouze načatý, se nacházel přesně mezi oběma trpaslíky. Jeden i druhý co chvíli natahovali objemné korbele k elegantnímu dřevěnému kohoutku, vyřezanému do podoby draka s otevřenou tlamou, a volnou rukou tlačili na temeno plazí hlavy. Ze chřtánu vzápětí tryskal proud zpěněného podolského piva. Pardovi připadalo, jako by nešťastné zvíře zvracelo. To by mě zajímalo, kterého chytráka napadlo vyrobit kohoutek v podobě zvířete, pomyslel si. Třebaže se jedná o zvíře neexistující.

Pard zdvořile kývl na trpaslíky, přičemž si přitiskl ruku na srdce. Ti mu kývli v odpověď – tak zdvořile a přívětivě, jak jen to bylo možné s krutím stehýnkem mezi zuby.

Pard rovněž dostal krůtu s hráškem a sýrem. A pivo. Černé podolské. Stejně, jaké vždycky prodávali na Smluvním náměstí, hned vedle zanedbaného hotýlku. Pard s Možajem nebo s Jarem nesčetněkrát zabočili pod známý oblouk, přešli náměstí a ocitli se u přízemní pivnice s dubovými dveřmi a zašlým vývěsním štítem s nápisem Starý Podol. V Podolu vždycky žilo hodně trpaslíků, v Podolu i pod Vladimírskou Hůrkou. A pak ještě v Pečorsku, kde se pod uličním asfaltem rozpínala taková síť tunelů, že by nad ní zaplesalo srdce každého znalce hlubin, každého technika – speleologa.

Trpaslíci dohlíželi na pořádek v metru a zároveň vybírali vstupné od cestujících. S vědou a technikou podzemní dráhy však nikdy neměli mnoho starostí. Soupravy jezdily samy a živých nebylo potřeba ani pro chod eskalátorů (což ostatně platilo pro veškerou techniku v mezích hranic Velkého Kyjeva). Po stanicích se sice pilně pohybovaly uklízecí stroje, ale Pard pochyboval, že by si žádaly zvláštní dohled.

Stroje ve Velkém Kyjevě se o všechno staraly samy. Byly totiž součástí techniky, tedy věci pro většinu obyvatel Kyjeva naprosto nepochopitelné. Ať už jsi trpaslík z metra, elf z Darnických parků či Golosejevky, bezvýznamný goblin nebo nejdůležitější wírg z Oboloně – přece tě technika nikdy neposlechne.

Pokud ovšem nejsi technik. Pokud neovládáš formule.

Pard si povzdechl a pustil se do krůty s hráškem a sýrem. Po vydatné večeři a silném pivu se mu opět začalo chtít spát. Navíc se blížila noc a vyrážet pro vědecké zařízení potmě se Pardovi ani trochu nechtělo. Až ráno. Všechno až ráno.

Objednal si na pokoj ještě trochu piva a příliš se nebránil sladké dřímotě, která pozvolna zahalovala jeho vědomí. Byl dokonce líný se svléknout.

Snad je to i k něčemu dobré, byla jedna z jeho posledních myšlenek. Jsem-li přece jen sledován, jen ať si špiclové lámou hlavu nad mou nečinností.

MUZKOL – CHIMBORAZO

Když se Pard probudil, za okny teprve začínalo svítat. V domě vládlo plíživé ticho, jako v nějaké opuštěné neobydlené šachtě.

Neměl jsem spát přes den, pomyslel si Pard líně.

Ospalost se vypařila dokonale a nezvratně. Pard se vyplazil z hlubin postele a přistoupil k oknu. V mlhavém jitrním šeru se pohybovaly nejasné stíny.

Co si vyrazit na malou procházku?

Stále ještě váhal. Hostinec určitě chrání bezpočet zámků a z těch je nejspíš dobrá polovina vědecká – takže s nimi bez potřebné formule ani nepohne. A formule to rozhodně budou pěkně složité; obyčejný zoubkovaný klíček tu nepomůže. Pard se již setkal se zámkem, které reagovaly výhradně na dotek prstu jednoho jediného člověka, na hlas, nebo dokonce na vzezření toho, kdo se je pokoušel odemknout. Našly se i takové, které v sobě tohle všechno kombinovaly. Zkrátka a dobře – nevyznáš-li se ve vědě, nedostaneš se přes takový zámek, ani kdybys nad ním strávil celý život.

Pard se oblékl a na vteřinu zaváhal nad kabelou. Nakonec se rozhodl, že si zbraň nevezme. Je přece jen v Kyjevě, v samém jeho Centru. Není to žádný Kavkaz. A kdyby se něco skutečně semlelo, byla by mu zbraň nejspíš k ničemu.

Zamkl za sebou dveře – obyčejným klíčem, který mu dal hostinský. Do uzounké škvíry pak zastrčil malý papírek, kterého si musel všimnout i nejpitomější z pitomců, a také stěží viditelný vlásek, jemuž by věnoval pozornost pouze prohnaný profesionál. Dveře se zavřely zcela nehlukně, skoro jako by jejich závěsy někdo naolejoval těsně před Pardovým příjezdem. Na okamžik strnul, povzdechl si a vykročil do chodby, přičemž v duchu proklínal vlastní nedů-

věřivost. U dalších dveří, vedoucích na prostorný ochoz, se Pard zarazil. Opatrně natáhl ruku a jemně do nich strčil.

Otevřely se úplně neslyšně.

Pard pochybovačně potřásl hlavou.

Také dveře do kuřárny nezaskřípaly ani nezavrzaly. Stejně jako dveře bočního křídla. Ty, které vedly do ostatních pokojů, se již Pard rozhodl nekontrolovat. Někdo v hostinci se pravděpodobně staral i o nejprimitivnější techniku, jako jsou dveřní závěsy.

Tento logický závěr, k němuž došel, ho však neuklidnil a Pard se začal zlobit sám na sebe. Vždyť už se tolikrát přesvědčil, že ze stovky drobností, do kterých se dennodenně nutil, se devadesát devět nakonec ukazovalo být zbytečnou ztrátou času a sil. Jenomže tu vždycky byla stá drobnost, ta nejdůležitější, která jeho počínání zachraňovala před krachem. Sem tam jí vděčil i za život. A přitom se zpočátku zdála být stejně zbytečnou jako jejich devětadevadesát sestřiček. Později ovšem...

V šenku fungovala pouze jediná lampa - podlouhlé luminiscenční zařízení, vyzářující světlo podobné dennímu. Takové ochotně používali technici i vědci těch nejvyšších úrovní. Majitel hostince zřejmě buďto platil za služby někomu ze zasvěcených, nebo sám znal formuli pro lampy a zářivkové zapalovače. Koneckonců Pard tuto formuli znal také. Stejně jako několik desítek příbuzných, těch nejelementárnějších.

Vstupní dveře byly samozřejmě zamčené. Mechanismus zámku však dovoloval, aby se daly zevnitř otevřít a následně zvenku zabouchnout. I tady šlo o jednu z nejjednodušších formulí. Pard by se samozřejmě nedokázal samostatně dostat zpět dovnitř, ale počítal s tím, že se vrátí až za několik hodin, kdy již bude obsluha vzhůru.

Na to, že začínal duben, bylo venku dost chladno. Pard se zachvěl a zapnul si bundu až ke krku.

Vůkol panovalo ospalé ranní ticho. Pouze na hlavní třídě vrčely noční dálkové kamiony, které se hnaly z jihu po Brestlitevské, a ze vzdáleného nádraží doléhalo pronikavé hvízdání vlaků.

Pard zabočil doleva a pak ještě jednou doleva ke Lvovskému náměstí. Ulice šplhala vzhůru po úbočí kopce. Kdyby kráčel rovně a neodbočoval, dostal by se nakonec na Velkou Žitomirskou, ale jít tam teď by bylo naprosto zbytečné. Proto Pard došel pouze ke stanici podzemní dráhy. Rozespalý trpaslík v uniformní haleně Metropolitěnu právě odemykal poslední zámky, jež byly umně schované v šedivých kovových deskách na průhledných dveřích, vyrobených z vědecké umělé hmoty.

„Chceš do metra?“ zeptal se trpaslík s nadějí v hlase. Vypadalo to, že má hrozitánskou chuť na pivo, ale žádné peníze, aby si ho koupil.

„Do metra,“ přitakal Pard.

„Bude to půl hřivny.“ Trpaslík natáhl ruku. Pard hodil drobnou minci do jeho vrásčité dlaně, podobající se staré poškrabané lopatě.

„Běž. Tamhle, hned vedle kabinky...“

Pard zamířil ke krajnímu turniketů. A skutečně – komplikovaný vědecký mechanismus, bránící v průchodu těm, kteří do něho nevhodili minci, zde byl odpojen.

Trpaslík za dveřmi ostře zahvízdal. Od nenápadného stánku s nápoji a lehkým občerstvením, tmavého a na první pohled zavřeného, se ihned oddělila podsaditá postavička – prodavač. Ten, jak se ostatně dalo čekat, třímal v ruce podlouhlou láhev.

Těžké rozhodování, pomyslel si Pard. Tedy pro někoho, kdo je na tom bídě s penězi. Buďto jeď metrem nasucho, nebo si zavdej pivka a plahoč se pěšky.

Láhev piva stála v Centru Velkého Kyjeva přesně půl hřivny.

Na Náměstí Lva Tolstého přestoupil Pard na oboloňskou trasu. Tady byly stanice starší než na pečorské linii a působily mnohem víc ponuře. Když souprava zastavila ve čtvrté stanici, hlas vlaku, prostý jakékoli intonace, suše oznámil:

„Autobusové nádraží. Příští stanice – Golosejevský park. Východ k elfským arboretům a přestup na trasu Terjomki – Vasil'kov.“

No tedy, podivil se v duchu Pard. Terjomkovská už se prokopala až ke Golosejevce! Metro tu roste přímo před očima!

Vystoupil na Autobusovém nádraží. Jezdicí schody ho dopravily na Moskevské náměstí. Proud ranních nákladá-ků z jihu se rozmáchlým obloukem vyhýbal budově nádra-ží, postavené z betonu a skla. Kolem se již hemžili živí – šlo především o lidi a orky z města Belaja Cerkov', vlekoucí pytle vypěstovaných brambor, a trpaslíky z Doněcka.

Pard si u nejbližšího stánku rozměnil hřivnu na čtyři čtvrtáky a pomalu zamířil k telefonům. Šedovousý trpaslík v ošuntělém baloňáku s nápisem Šachtor Doněck ho chvíli s úctou v očích pozoroval. Zřejmě neznal formule pro tele-fonické spojení – ačkoli byl nepochybně mnohem starší než Pard, krátkověký člověk.

Pard zvedl sluchátko a konečky prstů letmo přešel po tla-čítkách.

ZADEJTE ČÍSLO, dovolil mu telefon blahosklonně.

Mladý technik tak učinil.

VYČKEJTE PROSÍM, PROVÁDÍM ZKOUŠKU PROZVONĚ-NÍM.

Vědecká automatika telefonu kontrolovala, zda Pard za-dal existující číslo nebo jen tak nazdarbůh něco natukal.

ÚČASTNÍK REAGUJE, PROSÍM, VHOĎTE DVACET PĚT KOPĚJEK.

Poslušně vhodil čtvrták do štěrbin, z níž se vzápětí ozvalo lačné cvaknutí.

HOVOR ZAPOČAT. Nyní se cvaknutí ozvalo i ze sluchátka.

„Haló,“ řekl Pard, jak si to žádala formule telefonického spojení. „Jmenuji se Pard. Mohl bych prosím mluvit s Hon-zou Aranzabalem?“

„To jsem já, kámo,“ přerušil ho Honza. „Jaká byla cesta?“

„V pohodě.“ Technik se uvolnil. Když byly splněny všechny podmínky formule, dalo se po telefonu rozmlouvat úplně jednoduše, stejně jako při osobním setkání. „Jsem připraven. Řekni mi číslo schránky, začnu hned dnes.“

„Číslo šest set čtyřicet sedm, jižní sektor. Kód znáš.“

„Znám. Pozdravuj Lípu.“

„Určitě budu. Setkáme se pozítří na Petrovce, jako obvykle.“

„Co dělají naši?“

„To co vždycky.“ Honza legračně zachrochtal, jak to umějí jen čistokrevní goblini. „Král zase přivandroval z toho svého Tiraspolu. Trochu kupčí s Dněstrovským, trochu trápí Možaje... Nataška už na něho začala vrčet!“

Pard si nostalgicky povzdechl.

„Dobrá. Šest set čtyřicet sedm, jižní sektor.“

„Správně.“

„Tak já jdu na to.“

Užuž se chystal zavěsit, když znovu uslyšel Honzův hlas: „Hej, Parde!“

Sluchátko se okamžitě vrátilo zpět k uchu.

„Co?“

„Hodně štěstí.“

Pard jen něco nesrozumitelně zabručel a definitivně zavěsil.

TELEKOMUNIKAČNÍ SPOLEČNOST PUŠKAR VÁM DĚKUJE ZA VYUŽITÍ MĚSTSKÉ TECHNIKY, zasvítilo na malé obrazovce telefonu.

Pard si toho nevšimal. Žádný živý, který to má v hlavě trochu v pořádku, přece nebude hovořit s telefonem. Přejmenším žádný technik nebo vědec. Protože telefonům se musí rozkazovat, ne s nimi mluvit. A kdo se ve formulích a technice nevyzná, ten jim zkrátka rozkazovat neumí. Přesněji řečeno telefony nikoho takového neuposlechnou.

Technik si to rozhodným krokem zamířil k jižnímu vchodu, tam, kde poblíkával dokonce i v jasném jitrním světle dobře viditelný nápis BEZPEČNOSTNÍ SCHRÁNKY. A hned pod ním další – JIŽNÍ SEKTOR.

Další čtvrták utratil za vstup. Hubený půlčik (který musel být mezi půlčiky, známými milovníky dobrého jídla, opravdovou raritou) se ani nenamáhal zvednout hlavu od časopisu a jen letmo mávl rukou.

„Šestá stovka je tamhle.“

„Díky,“ řekl zdvořile Pard a mimochodem si přečetl název časopisu vykukující zpoza pultíku: TV Magazín.

Půlčík, který si listuje v elfském tisku... Pard si povzdechl. Asi vážně nastává nová doba! Napadlo ho, že kdyby si chtěl rýpnout, mohl by půlčíka opravit, že schránka šest set čtyřicet sedm je ve skutečnosti v sedmé stovce, ne v šesté... Ale k čemu?

Půlčík zjevně zvyšoka kašlal na jemné nuance vědy o počítání, které se říkalo matematika. Když šest set, tak prostě šestá stovka. Vlastně bylo klidně možné, že se zde počítá od nuly. Z hlediska vědy by sice šlo o chybu, ale rozhodně by to bylo pohodlnější.

Třetí čtvrták sežrala bezpečnostní schránka, jakmile zpracovala a rozpoznala kód, který do ní nafukal Pard. Jelikož jednal přesně v souladu s potřebnou formulí, nezbylo bezpečnostní schránce než se otevřít.

Uvnitř našel brašnu s přenosným počítačem, výkonnou baterku, pistoli s pár zásobníky a mobilní telefon.

To bylo vše.

Pard pokrčil rameny. Pro technika střední úrovně to bylo více než dostatečné vybavení pro přežití ve Velkém Kyjevě. V kterékoli jeho části, dokonce i v Centru.

Baterku zastrčil do brašny a hned vedle dal dlouhou šňůru, svinutou do úhledného kotouče. S pomocí takovýchto šňůr se počítače nebo jiná vědecká zařízení připojovala ke zdrojům techniky – hnízdům. Hnízdo bylo k dispozici v každém pokoji každého domu, bez ohledu na to, zda se jednalo o budovu prázdnou nebo obydlenou. Tento konkrétní počítač mohl nějakou dobu fungovat i bez šňůry, neboť v jeho nitru se ukrýval malý zdroj techniky. Bylo však nezbytné neustále ho přikrmovat z jiných zdrojů, těch nevyčerpatelných, jež se nacházely v domech. Pouze tehdy se malý vnitřní zdroj znovu plnil technikou, kterou se notebook mohl po několik hodin žít.

Pistoli, zásobníky a telefon si Pard rozstrkal po kapsách bundy.

Nyní byl konečně řádně vybaven. Mohl začít jednat.

Když ještě jednou nakoukl do prázdné schránky, zjistil, že se v ní nachází přesně to, co očekával – cár papíru s jediným pečlivě natištěným řádkem.

„Linraen Sotiefandale, elf, hotel Slavutič, pokoj 1207.“

Pard se ušklíbl. Jasně jako facka. Klamný manévr, takové malé šidítko. Musí tomuhle Linraenovi nechat nějaké nesmyslné, ale co nejtajuplnější sdělení. Pro Honzu, žijícího poblíž, již bude hračkou zjistit, kdo se o tuto záležitost začne zajímat. Samotný Honza přitom samozřejmě zůstane v utajení.

Pard si zapamatoval elfovo jméno i číslo pokoje ve Slavutiči a vrátil se zpátky ke vchodu do metra. Pod zem však nesestoupil, třebaže na něho trpaslík u turniketů hleděl s mírnou nadějí a teskným smutkem v očích.

Zdá se, že všechny trpaslíky z Centra po ránu sužuje kocovina a prázdné kapsy, pomyslel si technik mimochodem.

„Promiňte, pane,“ ozval se hlas připomínající vrzání špatně naolejovaného stroje. „Mohl bych s vámi na chvíli mluvit?“

Pard se pomalu otočil. V levé ruce držel brašnu s přenosným počítačem, zatímco pravou nenápadně zasunul pod bundu, aby nahmatal pistoli ve vnitřní kapse.

Před ním stál doněcký trpaslík v baloňáku, jehož si všiml už před několika minutami. Nevypadal, že by ho sužovala kocovina – jeho drobná očka se bystře leskla.

„Promiňte, pane,“ zopakoval trpaslík. „Jste přece technik?“

„Řekněme, že ano,“ odpověděl Pard zaraženě. Trpaslík hovořil až příliš zdvořile, a to v něm probouzelo ostražitost.

„Naše komunita potřebuje technika. Je to v Doněcku-Lugansku, žádná obtížná práce. Jedná se o zařízení pro těžbu uhlí. Platíme dobře.“

„Ve formulích pro těžbu uhlí se moc nevyznám,“ řekl Pard po pravdě.

„Formule máme... V knihách. A v našich velkých souborových databázích. Určitě z nich dokážete něco vyčíst.“

„A kolik platíte?“ zeptal se Pard s náhlým zájmem, který překvapil i jeho samotného. „Počítejte s tím, že jsem drahý. Velmi drahý.“

„No...“ Trpaslík se najednou začal ošívát. Bylo vidět, že ze všech sil uvažuje, kolik by měl nabídnout, aby uspokojil najímaného technika a zároveň nezruinoval svou komunitu. „No... Dvě tři stovky za týden. Co vy na to?“